

Két válogatott, aki már nem válogatott:

Norvégiáról, kemény edzésekéről, (szegedi) kézilabdáról...

● **Hányszor voltál válogatott?**

— 127-szer.

● **Biztos sokan megkérdezték: mik voltak ezalatt a legszebb és a legszomorúbb élményeid?**

— Az egyik legszebb élmésem, amikor '83-ban egy romániai tornán döntetlent játszottunk a Szovjetunióval, s én 12 gólt lőttem. A legszomorúbb? Minden vereség fáj, s ezekre nem szívesen emlékszem. A legfőbb talán mégis a '82-es világbajnokság négy döntetlenje, hisz itt mindegyik meccset meg kellett volna nyernünk, az ellenfélnek esélye sem volt a győzelemre.

● **S' ezt, a norvégiai eredményt milyen emlékeid között tartod majd számon?**

— Az eredmény szempontjából a pozitív oldalra teszem, mert amit vártak, azt teljesítette a csapat. A saját játékom miatt azonban inkább keserűség van bennem. Bár már korábban tudtam, én csak akkor játszom, ha Gyurka (a Veszprémi Építők, ugyancsak jobbátlövő poszton játszó válogatottja — B. T.) megsérül, mégis, ha már kivitték, szerettem volna többször pályára kerülni. Több, mint két hónapot edzettünk végig, nem mindennapi módon, aztán odakinn másfél meccset játszottam gyenge ellenfelekkel szemben.

● **Nyolc évi válogatottságod alatt többféle csapatban is játszhattál a nemzeti színek képviseletében. Melyiket érezték ezek közül a legjobbnak?**

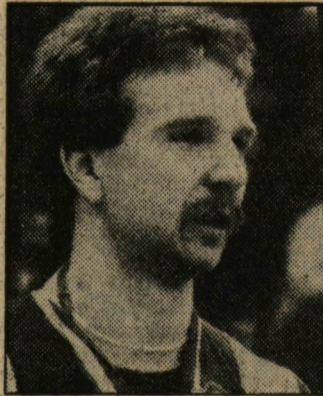
— Amelyik a '80-as olimpián szerepelt.

● **A mostanit, a norvégiai hova helyeznéd az erőssorrendben?**

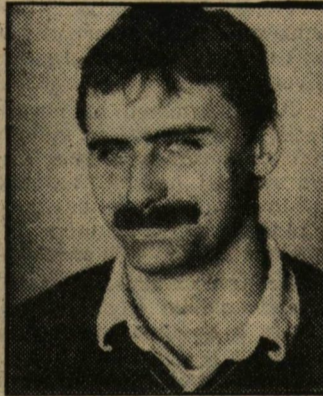
— Nem ez a leggyengébb, de nem is csak a '80-as csapat van előtte.

● **Hogy érzed: a jelenlegi NB I-ből ez volt a legerősebb válogatott, amit ki lehetett állítani?**

— Nem, egyértelműen nem. Több olyan játékos is van, aki játékerejét nézve beférne, de különböző okok miatt nem tagja a csapatnak.

(Sipo István felvétele)

(Nagy László felvétele)

● **A Sportvilág című rádióműsorban Kovács Péter azt nyilatkozta, elege van már abból, hogy új és új válogatottakat mindig neki kelljen „vinni”, nincs más, aki átvállalna a felelősségből...**

— Igaza van. Nyomasztó érzés lehet, főként, ha az előbb mondottakat is nézzük: nem ez volt a legjobb válogatott.

● **Neked mi a véleményed Kovács Péterrel?**

— Megérdemelt az a hely, amit elfoglalt a csapatban. Meghatározó egyéniség volt a múltban is, és most is az. Ha ő nincs, klasszissal gyengébb a válogatott.

● **És milyen viszonyban vagy Kovács László szövetségi kapitánnyal?**

— Jó edzőnek tartom, semmi bajom vele, s azt hiszem, ez fordítva is így lehet, kivéve ezt a „futás-problémát”.

● **Beszéljünk most kicsit másról. Azt mondtad: többet segíthetsz most már a klubnak. Mit vársz idén a Volántól?**

— A célkitűzés a 4-6. hely valamelyikének a megszerzése, s erre képesnek is tartom a csapatot.

● **Szerinted milyen hatása van, illetve lesz a társaságra Szabó távozása a Dél-léphez?**

— Ő olyan játékos, akit nem lehet pótolni. S bár kettőnk között konfliktusokat emlegettek, a játéktéren én nagyon jól tudtam ősz-

közelebről megismerhettem Marosit, Kovács Pétert, Kovács Misit, Horváth Gábort, és Lele Ambrust is, akivel hosszú évek óta egy városban élünk, egymás ellen játszottunk, és alig ismertem.

● **És most milyennek látod?**

— Csak jó benyomásom van róla.

● **Folytasd még az élmények sorát!**

— Az egyetlen negatívum közöttük, hogy egy edzőmérkőzésen megsérültem. Ráestek a térdemre, s egy belső szalag megnyúlt. Valamit aztán javult, de odakinn, az Izrael elleni meccsen erre rásérültem, így sokáig nem is edzhettem. Ha ez nem történik, lehet, hogy minden egészen más, talán kerettag is maradok. Addig a játék is jól ment, később éreztem, hogy az elvártnál gyengébben szerepelek.

● **Talán térjünk még vissza a pozitívumra!**

— Nagyon jó benyomást keltett Kovács László edzői munkája bennem. Sokkal többet követelt, mint amit én korábban el tudtam képzelni, s nagyon örültem annak, és meg is lepott, hogy azt az igen kemény munkát el tudtam végezni. Ennek az eredménye az is, hogy most már nem elégszem meg a muszáj edzéssel, megpróbálok többet, a nekem hasznosat végezni. Szóval, másképp állok munkához, talán agresszívabb is lett a játékom, s ez az én szempontomból hasznos. Egyébként érdekes a megítélés az elvégzettnek. Hisz ezt az ötödik helyet — kedvező sorsolásunk miatt — fele ennyi edzést végezve is elérhettük volna, ez azonban nem lehet cél. A munkánk értelmét az NDK elleni győzelem adta meg, ezt ugyanis nem futottunk volna hozni az említett „fele-edzéssel”. Más kérdés, hogy a győzelem végül is a lebonyolítás furcsa rendszere miatt semmit sem számított.

● **Erre a sokat emlegetett nagy munkára tudnál példát mondani?**

— Mátraházán három edzésünk volt naponta. Reggel egy hosszú futás, délelőtt egy háromórás gyakorlás, amiben minden volt, délután

pedig két edzőmeccs egymás után, váltott ellenfelekkel. Számomra nagy dolog, hogy ezt úgy el tudtam végezni, hogy közben „senkit nem szidtam”. Vagy ott van az NSZK-beli edzőtábor, ahol négy edzés volt egy nap, az az első reggel hétkor, az utolsó este fél tízkor kezdődött. Így aztán városnézésre nem sok időnk, és főleg kedvünk volt, de ez természetes, nem is üdülni vittek bennünket. A csarnokok belsejét azonban mindenhol jól megismertük, meg egy helyen a parkot is, mert akörül futottunk.

(Ennél a pontnál rövid időre megszakadt a beszélgetésünk. Miközben a büfében üldögéltünk, a játékos-társak valami új szerkezetet próbáltak ki, amibe bele kellett fújni. Te mennyit tudsz? — kérdezték egymástól, és dobálóztak a számokkal: én 1,8-at! én 2,3-at! Néztük egy ideig a versenget, amikor egyikük hozzám fordult: te sportolsz, igaz, nem próbáld ki? Több sem kellett, dagadt bennem mindjárt a fölkorbaolt húság: végre egyszer nem újságíróként vagyok közöttük, hanem magukkal egyenrangú SPORTELO-nak tekintettek. Már vettem is kezembe a szerkezetet, megziviltem a tanácsot — jó erősen fújja bele! —, erőmet összeszedve — elvégre itt, szakmai „zsúri” előtt teljesíteni kell — belefújtam... Az arcomat, ruhámat vastagon elborító hintópor alól kipillantva, s a harsányan nevető kézilabdásokat látva már tudtam: nem kellett volna ilyen buzgónak lennem. Még vizsgálatul hozzátették: volt, aki korommal kapta ugyanezt.)

● **És ezt te tudtad és hagytad? — fordultam a „helyzet normalizálódása” után némi szemrehányással riportalányomhoz.**

— Ezen mindenkinek át kell esni — válaszolta, s — mi mást tehettem — máris inkább kicsit megzisztelve éreztem magam, hogy a tréfa célpontja lehettem.

● **Hogy még egy kicsit kézilabdáról beszéljünk: mit vársz ettől a vidám társaságtól a bajnokságban? — szeptem ismét Zsódinak a kérdést.**

— Úgy érzem, elkerüljük a tavalyi nehézségeket, s a középső harmadban fogunk végezni.

● **Amikor bevalogattak, egy beszélgetésünkör ezt mondtad: a családodnak lesz nehéz elviselni a több hónapos távollétedet. Most, az új helyzetben vajon mit fognak otthon szólni?**

— Könnyen lehet, hogy örömhír lesz nekik a keretből való kimaradásom.

BALOGH TAMÁS

● **Mit szólsz ehhez a nem épp kellemes hírhez? — kérdeztem Lele Ambrust.**

— Még bennem sem tisztult le, hogy mit is jelent ez. Tulajdonképpen számíthatam rá, mert megmondtam a szövetségi kapitány, hogy olyanokat fog csupán behívni, akik bírják a sok futást. Az én keringési rendszerem viszont nem olyan jó, hogy számolatlanul tudjam róni a kilométereket.

(Sorra érkeztek az edzésre a Volán játékosai, amikor a Sportcsarnok előterében beszélgettünk. „Szia, keringési zavaros”, „Keringés? Kering?” — Ambrust! Egy keréngő?” — köszöntöttek csapat-társukat, s ezzel a tréfálkozással az eset groteszk mi voltára is céloztak: nyolc év válogatottság után „derül ki” egy játékosról, hogy nem bírja a nagy megterhelést??)

● **Gondolom, azért nem könnyű ezt a helyzetet elfogadni?**

— Elsősorban a hiúságot bántja a mellőzés. Úgy érzem, ezt a rengeteg munkát, amit befektettem, nem volt érdemes elvégezni. Nem játszottam annyit, s ezáltal úgy, amennyire szerettem képes lettem volna.

● **Vissza is lehet kerülni a keretbe, nem?**

— Ah, az már nagyon nehéz, ha valakit egyszer kihagytak. Tudomásul kell vennem, hogy egy szakasz lezárult az életemben. Így több idő jut majd a csapatra.

Miért nem lehet koszorúzni?

Bizonyára sokan tudnak arról, hogy a magyar tanárképző főiskolák hazánk felszabadulásának 40. évfordulója tiszteletére ország körüli vándortúrást szerveztek. A futást a szombathelyi főiskolások kezdték március 29-én, majd következett Pécs, Szeged, Nyíregyháza, Eger, Budapest, A budapestiek április 3-án érkeztek Szombathelyre, majd április 4-én valamennyi a futásban résztvevő főiskola képviselői

koszorúzáson vettek részt Nemesmedvesen.

Eközben történt, hogy a pécsi főiskolások befutottak Szegedre, március 30-án, szombaton. A kölcsönös üdvözlések után közzétették a szegedi fogadókkal, hogy szeretnék megkoszorúzni Szegeden a felszabadulási emlékművet. A szegedi főiskolások nagyon készségesek voltak, csak előbb engedélyt kellett kérni a koszorúzásra. Szabó Enikő, a közművelő-

dési felelős, mivel ő kocsi-val volt, gyorsan elhajtotta rendőrségre. Ott tájékoztatták, hogy nem lehet, csak ha az „illetékes szerv” is hozzájárul. Gyorsan visszajött a főiskolára, és most már Farkasinszki Sándor m. b. titkárhelyettesével együtt próbáltak engedélyt szerezni az illetékesektől telefonon. Az első telefonra a válasz: hívjatok vissza 30 perc múlva. Ezután a várakozással ellentétben nem az időinter-

vallumok végtelen sorozatának megadása következett, hanem a harmadik telefonhívásra végre konkrét válasz érkezett: nem lehet koszorúzni, mert az „illetékes elvtársat” nem találták meg, másnak pedig nincs jónköre engedélyezni.

Ugye milyen egyszerű, ha valaki a kegyeletét és a tisztelgetést szeretné kifejezni?

JGYTF
KISZ-bizottsága

Új tagokat várunk!

Két közelmúltban megalakult szakosztály szeretné tagjai tábort bővíteni. A horgászszakosztály tavaly februárban alakult 23 fő részvételével. A tagok a központi műhely és a gazdasági igazgatóság dolgozói, akik szeretnék, ha hallgatók is jelentkeznenek a szakosztálynál. A horgászok évente két horgászversenyt és egy kirándulást szerveznek. Ez utóbbi úticélja idén valószínűleg a kiskörei víztároló lesz.

A sakkszakosztály tavaly októberben 17 dolgozó és 16 hallgató részvételével alakult. Tudvalevő, hogy az egyetemen igen sokan kedvelik azt a játékot, így a tömegsport szinten működő szakosztály további tagokra számít. Az edzéseket kedden és csütörtökön este 7 és fél 10 között a Szegedi Akadémiai Bizottság Székházában (Somogyi B. u. 7.) tartják.

A jelentkezni kívánók Arday Imrét, a műhely vezetőjét, illetve dr. Czédli Gábort, a TTK adjunktusát, a két szakosztály vezetőjét keressék!